RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.840 van 8 mei 2018
in de zaak A. 224.815/XIV-37.669

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Yves Carlier
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 maart 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 199.755 van 14 februari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 maart 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het enige middel betwist verzoeker de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het medisch attest dat hij als nieuw element had aangebracht na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, behoort de beoordeling conform artikel 57/6/2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) of er al dan niet nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Te dezen oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze, en zonder de bewijskracht van de door verzoeker bijgebrachte attesten te schenden, dat "een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen" omdat "[e]en arts […] nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden [kan] schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon bovendien op wettige wijze vaststellen dat het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zijn foltering en ontvoering niet heeft vermeld ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze feiten en dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte en accurate wijze aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtstreeks betrekking hebben op de reden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op het feit dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal over de door hem bijgebrachte nieuwe elementen, moet worden vastgesteld dat deze grief reeds uitgebreid werd beantwoord in het bestreden arrest waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal ter zake en op het feit dat verzoeker niet verduidelijkt wat hij nog zou hebben aangebracht dat de besluitvorming van commissaris-generaal zou kunnen hebben beïnvloed. Verzoeker gaat ook voorbij aan de devolutieve werking van het door hem bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld beroep,

waardoor hij zijn argumenten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon laten gelden en hij door deze laatste werd gehoord.

Voor zover verzoeker een schending aanvoert van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en stelt dat er “geen goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolgingen of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen”, gaat hij eraan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweringen dat hij in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**